FIDESCO

International Organisation for Economic and Social Development through Cooperation
www.fidesco.org

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker en hun 6 kinderen wonen sinds 2012 in Tanzania en werken fulltime als IT'er en neuroloog. Giften aan het Tanzania-project van FIDESCO maken dit mogelijk, en zo is een donateur direct betrokken bij ons werk.

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker and their 6 children live in Tanzania since 2012, working fulltime as an IT-specialist and a neurologist. Financial support to FIDESCO's Tanzania Project enable this, directly involving the donor in our work!

april 2016

Beste lezer,

We schrijven jullie deze nieuwsbrief om regelmatig een teken van leven te geven en te vertellen over onze activiteiten en vorderingen.

In Tanzania zijn de afgelopen maanden grote veranderingen geweest die niet direct zichtbaar zullen zijn, maar op langere termijn wel invloed hebben. Dat is op het gebied van de politiek (zie Marco's verhaal) maar ook dichterbij. In het ziekenhuis zijn de dames nu een aantal maanden aan het roer (zie de vorige nieuwsbrief: de ziekenhuisdirectie is overgegaan in de handen van jonge en voornamelijk vrouwelijke artsen, allen rechtstreeks van de werkvloer gehaald). Ik merk daar in de dagelijkse praktijk best wat van. De bloedbank draait weer, de poli's beginnen op tijd en iedereen wordt gemaand doktersjassen en duidelijk zichtbare identiteitskaartjes te dragen. Zoals het hoort, dus. Toch hoorde ik deze week andere geluiden, waar ik aanvankelijk mijn schouders over ophaalde, maar die me toch wel bezig houden.

Ik kreeg op weg naar het ziekenhuis een lift van een van de lutherse geestelijken die aan dit lutherse ziekenhuis verbonden zijn. Zoals ik al in een van de eerste blogposts schreef, vervullen die binnen de ziekenhuismuren de functie van een soort geestelijk verzorger/psycholoog. Ons

Bed-side teaching op de kinderafdeling

ziekenhuis heeft nog steeds geen geestelijke gezondheidsfaciliteiten zoals een psycholoog of een psychiater, laat staan een counsellor voor de minder zware psychische hulpvraag. Ook daarin komt overigens verandering, nu onze nieuwe directeur (tevens de meest ervaren internist/ neuroloog in opleiding die we nu dus moeten missen) twee psychiaters geworven heeft. Ze is zich, mede dankzij haar neurologie-achtergrond, goed bewust van het belang van geestelijke gezondheid. Deze lutherse geestelijke klaagde dat het een lieve lust was. Vrouwen konden toch niet aan het hoofd van zo'n grote instelling staan? Dat was helemaal niet gebruikelijk in dit land. En dan het gezag moeten voeren over mannen? Nee, dat kon eigenlijk echt niet, de bischoppen aan het hoofd van ziekenhuis-stichting hadden in dit opzicht toch echt een fout begaan. Het was zo'n boud conservatief standpunt dat ik er maar niet op in gegaan ben. Maar het laat wel zien hoe vooruitstrevend de keuze van deze bisschoppen is geweest. Ik ben het er in ieder geval wél mee eens.

Inge superviseert Rose

Het werk van mijn collega-neuroloog en de residents (specialisten in opleiding) is de laatste weken verlicht en verluchtigd door de aanwezigheid van een Nederlandse neuroloog in opleiding, Inge. Het is erg leuk om naast Tanzaniaanse artsen ook een Nederlandse collega te hebben

die voor haar volkomen nieuwe neurologie ziet zoals (rabies, tetanus en hoogteziekte bijvoorbeeld), maar ook onderwijs en bedside teaching voor haar rekening neemt. De komende tijd gaan er nog meer komen, uit verschillende Nederlandse opleidingsinstellingen en we kijken er naar uit.

Onderweg naar het EMG apparaat

Ook hebben we in deze periode eindelijk ons EMG apparaat kunnen ophalen. Het is nu het tweede EMG apparaat in Tanzania. Het eerste staat in het Nationale Ziekenhuis in Dar-es-Salaam waar een collega-internist zijn KNF training gehad heeft ... op 'onze' KNF in Nijmegen! Het apparaat was met een zending van een andere organisatie meegekomen en heeft er vele maanden over gedaan. Vooral het verblijf in de haven heeft lang geduurd, en vervolgens heeft de douane ongeveer elk onderdeel en snoertje losgemaakt om erachter en eronder te kijken. Hopelijk krijgen we dat weer in elkaar! Het ophalen was een waar avontuur, steil omhoog vanuit Moshi naar een dorpje op ongeveer grote hoogte, waar een school gebouwd wordt. Door het regenwoud over bergstroompjes, bananen- en koffieplantages tot bijna op de boomgrens, waar in een half afgebouwde school onze gescheurde doos met het apparaat stond.

Zwets verleent eerste hulp aan de gebutste EMG

Daaraan heb ik vele uren doorgebracht tijdens mijn opleiding tot neuroloog. Zelfs de inmiddels vergeelde kaart met normaalwaarden voor amplitude en snelheid zat er bij! Grote dank aan de KNF en neurologie van het Radboud UMC voor dit apparaat, en voor KET voor het vervoer.

Ida

Hallo allemaal! Vorig weekend is mijn meidenvoetbalteam scholenkampioen van Noord-Tanzania geworden door de finale te winnen met een penalty die mijn vriendin Sally er in knalde! Sally is half Tanzaniaans en half Nederlands, dus we praten onder elkaar altijd een taal die niemand anders verstaat: Nederlands! Het is de eerste keer dat ik een andere Nederlander in de klas heb. Samen zijn we natuurlijk de meeste atletische, slimme, en leuke meiden van de klas ☺. We doen de meeste dingen samen, zoals activiteiten organiseren voor andere lokale scholen of de deur van onze klas decoreren tijdens Book Week (twee weken geleden). En toen waren we samen voor de groep 1 klas verkleed als twee prinsessen uit een kinderboek, dat we daarna aan ze hadden voorgelezen.

Ida in ISM voetbaltenue op de schommel in de tuin

Meestal keten we, spelen Olleke Bolleke Rebusolleke, of hebben een weddenschap die nergens om draait. Gisteren nog heb ik een weddenschap gewonnen. In de klas van mijn favoriete wiskunde lerares Mrs. G had ik overal briefjes en posters verstopt met daarop *"Sally, I told you so! x Ida"* (vertaling : Sally, Ik zei het toch! x Ida). Mrs. G en Sally vonden ze in de kast, op de lampenkap, op het plafond, achter de klok, en op een van de wieken van de ventilator, die mijn langere vrienden en vriendinnen daar voor mij hadden geplakt. (Ik kon het niet, ik ben namelijk ontzettend klein) dat was zooo grappig, want Sally deed er super lang over om ze te vinden.

Mijn klas had afgelopen dinsdag de science fair, waar we allemaal een individuel scheikunde- of biologie project hadden gedaan dat we met z'n allen gepresenteerd hebben in de grote gymzaal. De mijne was best wel populair, ik deed iets over Maasai sprongen (Maasai kunnen vanuit stand ongelooflijk hoog springen), en iedereen wou m'n hoogspringexperiment wel uitproberen.

Doris en Ida in Maasai shuka

Over mijn haar met dreadlocks krijg ik nog dagelijks leuke opmerkingen, en ik ga het een beetje lichter kleuren in de puntjes, want ik vind het een beetje saai behalve de touwtjes en kralen die er in zitten. Of een ander kleurtje! Ahhh, wat zou ik graag nog een keer naar Nederland komen.. het was vorige keer zo geweldig met iedereen, bij de opa's en oma's, in het weiland met Noa, het supermooie huis en tuin van Annette, lekker shoppen, en de Efteling met Suus. Ik mis ook de kaas, chocolade, stroopwafels, hagelslag, boterhambeleg, en vla!

Maar ja, de school hier is wel geweldig, met alle sport en community activiteiten, en mensen vanuit de hele wereld. Ook leren wij drie talen, en ken ik er dus vier (twee vloeiend en twee best wel OK): Engels, Nederlands, Frans en Swahili. Nou, nog een week tot de vakantie, heb een fijn pasen van Ida! Hmm, paaseieren ...

Willem

Hey Familie en vrienden in Nederland. Hier in Afrika is alles cool. Gaat het ook goed daar in Nederland? Daar is het zeker erg koud maar hier schijnt de zon elke dag en verlangen wij naar koude dagen. Ik ben nu 12 en zit in middle school (M1), vergelijkbaar met in Nederland de eerste klas in de middelbare school. Hier zijn wel een paar spannende, abnormale en enge dingen gebeurd.

Ik zal beginnen met twee mini-vliegtuigen die elk bemand door twee personen in formatie over Moshi vlogen, en ... ja, ik was één van die vier mensen. Verder waren er een meisje uit mijn klas, haar vader (de ene eigenaar) en Aat, de andere eigenaar en een goede vriend van de Zwetsen. De twee piloten, Aat en Horst, moesten de papieren van hun zelfgebouwde(!) vliegtuigen vernieuwen en een testrondje vliegen. Horst had toen het idee om zijn dochter mee te laten vliegen en zij zei dat het leuk zou zijn als ik in het andere vliegtuig zou zitten. Dus zo kwam de dag en toen vlogen wij hoog boven Moshi! Dit was wel zeker mijn 'highlight of the year'!

Copiloot Willem in Aats tweepersoons Kitfox.

Ik speel dit jaar een paar nieuwe sporten. Ik speel volleybal, rugby, voetbal, hoogspringen, handbal en ik heb tennis geprobeerd maar, nee, niks voor mij. Voor voetbal zijn er al de hele maand wedstrijden voor een groot toernooi. Bijna alle wedstrijden zijn in Arusha, de grote stad ver van ons vandaan. Ik wou dat ze het een keer hier konden doen, hier in Moshi. We hebben sommige wedstrijden gewonnen, gelijk gespeeld en verloren. Rugby wordt hier gegeven door een groep van rugbyspelers, die van Cairo in Egypte helemaal naar Cape Town, Zuid Afrika reizen en op heel veel scholen waar ze langskomen rugbyles geven. Ik speel nu twee weken rugby, maar ik vind het wel heel leuk.

Willem met vrienden op de savanne bij Shumata Camp

Ik kom nu net ook terug van een verjaardagsfeestje van mijn vriend. Het was heel leuk, FIFA '16, pizza, voetbal en heel veel andere leuke dingen waar je om kan lachen, zeg maar. De jarige had al de Boarders (dat zijn kinderen die op school wonen) teruggebracht en toen wij (Alex, Sil en ik) naar Alex' huis gingen was er niemand meer. Sil en ik gingen naar Sils huis en

daar was ook niemand en we konden niet naar iemand bellen. We konden toen niets anders doen dan in het pikkedonker, met twee fietsen, naar mijn huis gaan. Toen we aankwamen dachten wij dat er niemand thuis was maar de bewaker deed open. Wij waren zo moe omdat we vandaag al rugby hadden gespeeld en heel vaak naar school heen- en teruggelopen waren, dat we gewoon een Duck pakten en op de bank neerploften. Mijn moeder had toen Sils moeder gebeld en daarna was hij eindelijk veilig thuis. In het donker fietsen is hier best gevaarlijk omdat er geen berm is en geen straatverlichting, dus mama was niet zo blij ...

Doris

Hoi iedereen!

Doris' presentatie over (en als) Shakespeare

Ik ben nu eindelijk 11! Op 19 Februari had ik met mijn vriendinnen hier een logeerfeestje. We gingen eerst op school zwemmen, en daarna zijn we thuis spelletjes gaan spelen zoals cadeutjes verstoppen, met onze honden spelen en DOBBLE! Het was echt super leuk! Ik zit nu weer in het zwemteam en ik vind het heel leuk. Maar ik moet wel deze zaterdag om 5 uur op om naar Arusha te gaan voor een voetbaltoernooi! Ik weet dat het misschien vroeg is, maar ik heb er wel zin in! En we moeten er altijd vroeg uit hier omdat school om 7:30 uur begint. Veel groeten van Doris.

Hugo

Hoi iedereen ik heb een goede tijd gehad. Behalve dat ik door een hond ben gebeten in mijn lip. Maar anders is alles okee! :) :) :)

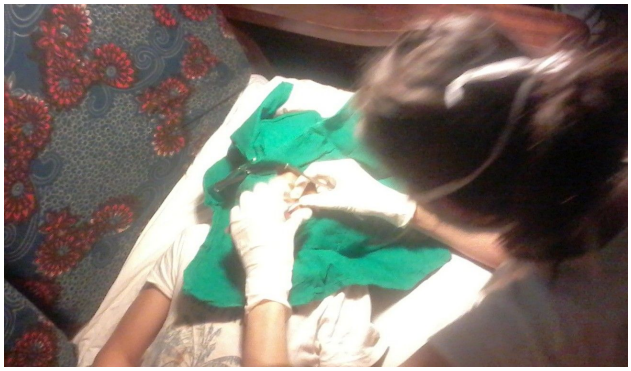
Hugo's operatie, op de bank in de woonkamer.

Kort maar krachtig. Hugo is onlangs in zijn gezicht gebeten door een reusachtige Berner Sennenhond. De details besparen we jullie, maar hij is (met onze woonkamer als operatiekamer inclusief steriel veld en omloop: dit is Afrika) die zelfde dag nog opgelapt door een paar geweldige collega's van KCMC. Hugo is zo dol op deze bijthond dat hij een dag later, gehecht en met half dichtgepleisterde mond, al mompelde dat hij “toch nog van Dino hield”. Onverbeterlijk! Kan hij later wel beweren dat hij in Tanzania met een leeuw gestoeid heeft ...

Hugo met zijn juf Cathy

Steven

Steven ging kamperen met zijn klas. In de boomgaard van de school, 300 meter verder! Hij was er zo opgewonden over. En Doris mocht mee

met de leraar om een beetje orde te houden en de bordjes uit te delen bij het kampvuur. En die avond ging zijn eerste boventand eruit! Een historische avond.

Steven in de truck van ISM terug van een field trip

At camp I lost my tooth. And I ate food from the dining hall. It was very yummy. THE END

Ik lees super veel DONALD DUCK. Ik how er heel veel van. Kairi mijn vriend leest ook heel veel DONALD DUCK. Het is zo grappig.

Dit heeft Steven zelf getypt. Het grappige is dat ik hem vroeg wat hij ging schrijven, en hij vertelde het mij in het Nederlands. Maar blijkbaar schakelt hij automatisch eerst over naar het Engels als hij iets op de computer moet tikken: zo heeft hij het op school geleerd! Steven (nu 6) was nog maar een peuter van 2 toen hij hier kwam wonen dus dat is ook wel begrijpelijk.

De hele ISM lagere school verkleed voor boekenweek. Vind de vier Zwetsjes!

Vicky

Vandaag is onze jongste dame ziek met koorts, maar ze wilde vanmorgen per se naar school. Dat komt omdat het vandaag “Show and Tell” dag voor haar is, en ze had een emmer vol met dingen meegetroond naar school, waarover ze wat wilde vertellen: teddybeer, knuffelolifant, oude afstandsbediening en een puzzel. Daar kun je natuurlijk niet voor thuisblijven! Het is leuk om te zien hoe gemakkelijk kinderen op ISM voor de groep gaan staan om iets te vertellen.

En verder zijn we opgelucht omdat het gezin een mijlpaal verder is: onze kleuter kan zwemmen! Op de foto haar eerste wapenfeit: Vicky verdedigt de eer van haar 'house' bij de laatste 'inter-house swimming day'. De school is over alle klassen heen, van kleuters tot examenjaar, verdeeld in drie *houses:* Kibo in blauw, Meru in geel, en Mawenzi in groen. Op de 'inter-house sports days' die verspreid door het jaar plaatsvinden strijdt iedereen in de school (ook elke leraar is lid van een huis!) voor de eer van zijn huis.

Vicky op weg naar een overwinning voor Kibo House!

Marco

Je hoeft geen optimist te zijn om de positieve veranderingen te zien in Tanzania, maar het helpt wel.

Sinds het verschijnen van de vorige nieuwsbrief houdt de stroomvoorziening opmerkelijk goed stand! We hebben bijna elke dag stroom, zelfs op de dagen dat de grote regens zich aankondigen met een dikke stortbui. Ik houd mijn hart dan vast als de wind rukt aan de gammele bedrading, en de regen een piekvraag moet veroorzaken door de vele slecht geïsoleerde verbindingen. Maar het gaat best goed. Niet dat je elektrische apparatuur aan kan laten bij 165V – het is funest voor je koelkast, bijvoorbeeld – maar in ieder geval heb je licht. Sfeervol gedimd.

President Magufuli houdt vol waar ik de vorige keer al verslag over deed: hij bulldozert voort! Met naam en toenaam verschijnen op de voor-pagina's van kranten foto's van de top van de volgende overheidsorganisatie waar hij de bezem doorheen heeft gehaald: de douane van de haven van Dar es Salaam die afgevoerd wordt,

Met de honden bij de auto naast ons huis

topambtenaren van de belastingdienst luisterend naar de openbare aanklager; wat, zelfs de directeur van het nationaal anti-corruptiebureau is de laan uit gestuurd!

Er kwam ook een vervolg op Magufuli's bezoek aan het staatsziekenhuis Muhimbili. Drie maanden geleden ontsloeg hij bij het zien van de vele patiënten op de grond het ziekenhuisbestuur. Bij een nieuw verrassingsbezoek bleek nu dat de bedden die sindsdien waren binnengekomen, allemaal in opslag waren geplaatst. Naar verluidt verordonneerde Magufuli ter plekke om de verplaatsbare glazen wanden in het nagelnieuwe directiekantoor te verwijderen, en van de verdieping een grote verloskundige afdeling te maken.

Magufuli's laatste wapenfeit is dat alle ambtenaren hun 4x4's moeten inruilen voor een gewoon gezinsautootje. Eenieder die zijn dikke bak wil houden mag dat doen, "maar dan moet hij maar gaan werken in de private sector".
O ja, en dan gaat ook het gerucht dat Muhimbili en KCMC zijn aangewezen als de standaardziekenhuizen voor ambtenaren; geen Nairobi of Johannesburg meer dus. "Eat your own dog food", of zoals een politiek commentator opmerkte bij het overlijden van de zoveelste Afrikaanse president in een buitenlands topziekenhuis: "toch droevig dat je als president een land achterlaat met een gezondheidszorg waar je jezelf niet eens aan durfde blootstellen".

Het is allemaal op een vermakelijke manier hoopgevend, en ik hoop van harte dat het niet blijft bij deze populistische 'quick wins'.

Doris klas(je)

Zolang je immers niet het enorme landelijke tekort aan medische voorzieningen aanpakt, zal elk bed dat je bijplaatst in een verwijzingsziekenhuis als Muhimbili of KCMC direct gevuld worden. Patiënten liggen er niet op de grond omdat er te weinig bedden zijn, maar omdat er te veel patiënten zijn.

Even genoeg Magufuli voor deze nieuwsbrief, volgende keer vast en zeker meer gemagufulmineer!

Vervolg op mijn zoektocht naar de bloedbank de vorige keer: nu het zich laat aanzien dat de regionale bloedbanken voorlopig niet zullen heropenen heeft KCMC zijn interne bloedbank behoorlijk opgeknapt. Hij is verplaatst naar een nette ruimte in het vrij nieuwe gebouw waar ook Mariekes Eeg-kamer (tijdelijk) gevestigd is. De afnamevoorziening ziet er goed en georganiseerd uit. Wat nog steeds ontbreekt is de bewegwijzering. Zelfs recht voor de afnamekamer zag ik geen aanwijzing dat dit was waar ik moest zijn ...

Ons onderzoek naar antibioticaresistentie gaat in rap tempo door. Er is alleen zoveel data om te analyseren, zoveel om na te zoeken, bij te lezen, en op te schrijven dat de berg werk maar niet kleiner wordt. En dan moeten er nog 150 samples komen ... Deze week hebben we wel een mooie mijlpaal afgerond door een paper in te sturen met een meta-analyse van de prevalentie van resistentie in Oost Afrika. Wat mij opviel bij de analyse waren niet zozeer de hoge percentages hier (we zijn inmiddels wel gewend aan gemiddelden boven 35%), maar de snelle toename in het Noorden. Een onderzoek in Duitse ziekenhuizen liet bijvoorbeeld tussen 2007 en 2012 een toename zien van 7% resistentie naar 15%. Genen voor antibioticaresistentie trekken zich weinig aan van de muren rond Fort Europa ...

Naast mijn werk probeer ik on-line de specialisatie "Bioinformatica" van UC San Diego te voltooien. Een vrij pittige opleiding, zeker naast een full-time baan, maar ook heel leuk om te doen.

Vrijdagavond liep ik met de oudste vier terug van een toneelvoorstelling op ISM. Het stuk, over een zwarte familie in het Chicago van 50 jaar geleden, werd goed gespeeld door een groep examenleerlingen. In het stuk zat een scene waar de familie bezoek krijgt van twee bewoners van de blanke wijk waar de familie net een huis heeft gekocht. De bezoekers bieden namens de wijk aan om het huis voor een fors hoger bedrag terug te kopen, om zo te vermijden dat hun eigen huizen minder waard gaan worden met de komst van de eerste zwarte familie in de wijk. Ik vertelde de kinderen dat ik me dit verschijnsel herinnerde uit mijn geografiecolleges, en dat het zelfs een naam had: "block busting".

Ida en Willem, die via hun middelbare school-vakken over meer context beschikken, keken hier niet zo vreemd van op, maar Hugo (9) keek me aan in totale verwondering. "Huh?! Dus de huizenprijzen gaan naar beneden door hun zwarte huid? Hoe kán dat?"

Hugo's klas (afgelopen jaar, Huug nog met stekeltjes)

Waar begin je dan met uitleggen? Het veel-kleurige mengelmoesje hierboven op de foto is Hugo's groep sinds hij bijna 4 jaar geleden voor het eerst naar school ging. Als je wilt begrijpen waarom onze kinderen eigenlijk nooit refereren naar een klasgenootje aan de hand van zijn/haar huidskleur, moet je eens proberen om alle kleuren op die foto te benoemen!

In een recente BBC radiodocumentaire (uit de enorme collectie podcasts die de BBC online plaatst - mijn 'lifeline' met het leven buiten Tanzania) kwam een sociaal psycholoog aan het woord die in verschillende conflictgebieden het vredesproces had begeleid. Gevraagd naar zijn aanpak, vertelde hij dat "Contact Theory", een theorie uit de jaren '50, nog altijd de meest bewezen resultaten boekt bij conflicten die draaien om stereotypes en vooroordelen tussen een meerderheid en minderheden. De aanpak is vrij simpel: breng mensen uit de verschillende groepen bij elkaar zodat ze *in direct contact* met elkaar zijn. Dat is de kortste weg naar het afbreken van vooroordelen.

UWC

"How can there be peace when people don't understand each other, and how can they understand each other when they don't know each other?" was het motto van de United World Colleges in de jaren 80. De slogans van UWC zijn bondiger geworden (*"educating ethical persons with a bias for action"*), maar het principe is onveranderd: breng kinderen vanuit allerlei achtergronden bij elkaar en leer hen verantwoordelijkheid te dragen voor zichzelf en voor anderen door middel van de sociale, fysieke en culturele activiteiten die ze samen ondernemen. Zo doorbreek je de vooroordelen die in de weg staan van echte vooruitgang.

ISM leerlingen op 'outdoor pursuits' camping trip

We zijn er heel trots op te kunnen melden dat ISM onlangs de status van kandidaat-UWC heeft gekregen! Met een beetje geluk zullen we er nog ter plaatse getuige van zijn dat het tweede UWC op het Afrikaanse continent zijn deuren zal openen!

FIDESCO Nederland 25 jaar!

Op **1 oktober 2016** viert FIDESCO in Nijmegen haar 25-jarig bestaan met een eucharistieviering, sprekers, diner en feestavond. Gaat u ook?

Meer informatie op www.fidesco.nl

1991 - 2016
FIDESCO
NEDERLAND

Waarom sturen wij jullie deze nieuwsbrief?
Natuurlijk om jullie op de hoogte te houden van onze activiteiten!
Met ruim drie jaar ervaring hebben we het bewijs dat we dit zonder jullie financiële steun NOOIT hadden kunnen waarmaken.
Eigenlijk doen we dit dus met z'n allen!

Dankzij jullie giften aan FIDESCO kunnen wij dit blijven doen.
Een donatie o.v.v. "Tanzania" komt ons project regelrecht ten goede.
Er blijft *niets* aan de strijkstok hangen, behalve de kosten voor de postzegel op deze nieuwsbrief!

FIDESCO is een internationale katholieke NGO (niet-gouvernementele organisatie) die zich al meer dan 30 jaar succesvol richt op kleinschalige uitzendingen. FIDESCO zendt vrijwilligers uit om hun professionele kwaliteiten in te zetten voor mensen die het echt nodig hebben. De uitzendingen duren een tot drie jaar. Je kunt tevoren een training volgen en tijdens de uitzending begeleid worden vanuit Europa. Voor informatie bel 0252-220807 of stuur een e-mail naar info@fidesco.nl

FIDESCO is een ANBI. Donaties zijn fiscaal aftrekbaar.

We vragen jou vriendelijk om een bijdrage om ons project gaande te houden. Dat kan op deze drie manieren:

1. Een storting op rekening NL53 ABNA 0566 0142 97 van Stichting FIDESCO Nederland in Venlo o.v.v. 'Tanzania'
2. Betaling via iDeal® op *www.fidesco.nl*
3. Machtiging via de bijgesloten antwoordcoupon

Als tegenprestatie houden wij een blog bij op www.zwets.com, en landt deze nieuwsbrief periodiek in jouw brievenbus. De nieuwsbrieven die we sinds onze aankomst hebben geschreven, zijn overigens ook op onze site te vinden.

Marco van Zwetselaar en Marieke Dekker,
Marek, Ida, Willem, Doris, Hugo, Steven, Vicky
Adres: c/o International Collaboration Office,
KCMC | PO Box 3010 | Moshi, Kilimanjaro | Tanzania
zwets@zwets.com | marieke@zwets.com
Tel. +255-782-334124 (Marco) | +255-784-669314 (Marieke)

FIDESCO